

γυναίκα του την αιτία για την όποιαν τον απέλυσαν, εκείνη έγινε έξαλλη και του φώναξε κατάμουτρα :

— Είσαι ψεύτης. Δεν είμαστε στον κινηματογράφο. Γιατί είπες ψέματα ; Τώρα θά ιδής τι θά σου κάνω .. Και χωρίς να περιμένη καμιά απάντησι από τον άντρα της, η Μπέση τρέχει στην αστυνομία, ανεβαίνει τις σκάλες και σε δύο λεπτά βρίζεται μπροστά στον αστυνόμο...

— Κύριε αστυνόμο, του φωνάζει... ο άντρας μου σάς ειπε ψέματα. Έκεινο το απόγευμα ήταν μόνος του στο μαγαζί και μάλιστα την ώρα της δολοφονίας που κατέβηκα από το σπίτι μου να τον βρω, δεν ήταν στο μαγαζί μας; Έλειπε...

Φαντάζεσαι φίλε μου, τι έγινε; ο αστυνόμος εκάλισε πάλι τον 'Ιωνά, τον ανέκρινε εκ νέου και επειδή άρχισε να πέφτη σ' ένα σκρό αντιφάσεις, τον συνέλαβε ως ύποπτο.

Σε λίγες ημέρες η ανάκρισι ανέκάλυψε ότι ο γιατρός Μπαμπίνι σκοτώθηκε από τον 'Ιωνά, ο οποίος ήθελε να πάρη με κάθε τρόπο, το χοντρό του πορτοφόλι και σε λίγο καιρό, βοηθούσης πάντοτε της Μπέση, ανακαλύφθηκε επίσης πως ο δολοφόνος του μακαρίτη του Μπάσσε Σούλιβαν δεν ήταν άλλος άπ' τον κακοήγο του 'Ιωνά Ντέβερ.

Η δίκη ώριση πολύ σύντομα και ο κατηγορούμενος 'Ιωνάς Ντέβερ καταδικάσθηκε σε θάνατο. Όταν την άλλη ημέρα της απόφρασεως, ο 'Ιωνάς Ντέβερ άφησε την τελευταία πνοή επάνω στο σχοινί της άγχονης, η Μπέση ήρθε πάλι σπίτι μου.

— Τά βλέπεις μου ειπε γελαστή. Τόν εκδικήθηκα κύριε. Τόν εκδικήθηκα...

— Έκανες πολύ καλά, της ειπα σε λίγο, αφού την ζύτταξα πριν στα όρτα της μαύρα μάτια, που έλαμπαν από μιá κυρφή και άοριστη χαρά. Η αλήθεια που ειπε έφερε στο φως δυο μεγάλα εγκλήματα.

Η Μπέση δεν πρόφερε να μου πη τίποτε άλλο; όλη εκείνη ή χαρά που αισθάνθηκα ότι ειχε μέσα της όταν πρωτομπήκε σπίτι μου, την ειδα έξαφρα ν' αλλάξη σ' ένα άκατανίκητο πόνο που βάραινε τόζα την ψυχή της.

— Και τώρα πάλι μόνη στον κόσμο, θυθύρισε σε λίγο, μέσα στα δάκρυα, που έπνιγαν τά λόγια της.

Ήταν αλήθεια μιá πολύ άτυχη, μιá πολύ δυστυχημένη γυναίκα.

Henri Barbusse

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ο Ροσσίνι, ως γνωστόν, δεν διακρίθηκε μόνον στη μουσική αλλά και στη... γαστρονομία! Ήταν περιφημος καλοφαγάς και όλα τά περισεύματα των χορημάτων του τά έ έδευε μόνον για να ίκανοποιήση τό... καλομαθημένο στομάχι του!

Η Γερμανική επιθεώρησι «Μουσική» δημοσιεύει τελευταίως μερικá ιδιόρρυθμα αξιώματα του μεγάλου αυτού μουσικοποιητήτου, τά όποια αναφέρονται στη σπουδαιότητα της καλοφαγίας!

Μεταξύ των άλλων ο συνθέτης του «Κουρέως της Σεβίλλης» λέει τά εξής :

— Ο,τι εινε ο έρωσ για την ψυχή, τό ίδιο εινε και ή όρεξη για τό στομάχι.

— Τό στομάχι μας εινε ο μεγάλος μαέστρος ό όποιος διευθύνει και θέτει σε κίνησι τη μεγάλη ορχήστρα των παθών μας.

— Τό άδειο στομάχι μου έκανε πάντοτε την έντύπωσι μιás χαλασμένης σάλπιγγας ή όποια γχορνιάζει θηριωμένη διαρκώς ή ενός φλαούτου τό όποιο φαλτσοει άηδούατα... Άπ' έναντίας τό γεμάτο και καλομαθημένο στομάχι εινε τό ήχητικό τρίγωνο της ήδονής, τό τύμπανο της χαράς !.

— Τό καλό φαί, ο έρωσ, τό τραγοϋδι και ή καλή χώνεψι εινε στ' αλήθεια οι τέσσερες θαυμασιες πράξεις της... κομικής όπερας ή όποια όνομάζεται... ζωή και ή όποια πρέπει να περνά πάντοτε με γλέντι.

— Οποιοσ άφήνει την ήδονή του στομαχιού για να τρέξη πίσω από άλλες ήδονές μου κάνει την έντύπωσι ανθρώπου πάσχοντος από... ήλιδιότητα!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό πένθιμο τραγοϋδι Του Λεοπάρδι

Στάσου για πάντα, καρδιά μου ! Στάσου ! Εινε περιττό πιά να χτυπάς ! Εκείνη έχάθηκε, έχάθηκε για πάντα !

Μέσα μου νοιάθω τώρα σβυσμένες τις έλπίδες μου, νεκρά τά όνειρά μου. Γιατί λοιπόν χτυπάς ακόμα, έσθ φτωχή καρδιά ;

Έκείνη έχάθη, έχάθηγε για πάντα ! Τίποτα δεν άξίζει πιά, ύστερα άπ' τό χωρισμό αυτό, ύστερα από τόν όλεθρο, άπ' την δδύνη μέσα στην όποια πνίγεται τώρα ή ζωή μου...

Πάψε λοιπόν κι' έσθ τούς χτύπους σου, καρδιά. Στάσου ! Στάματήσε ! Ήσυχασε για πάντα...

Στό σκοτεινό βασίλειο των νεκρών τό νοϋ μου φέρνω... Στάσου καρδιά, σταμάτησε !

Μονάχα ό θάνατος μπορεί πιά τώρα την ψυχή μου να λυτρώση, από τόσα βάσανα ! Μονάχα ό θάνατος !

Στάσου λοιπόν καρδιά, σταμάτησε, σταμάτησε για πάντα.

Τό χαίρε Του Bürger

Θά πάω στ' άκρογαίλι να σου ρίξω τό φιλί μου. Ο άνεμος που έρχεται άπ' τη θάλασσα, αγάπη μου, θά σου τό φέρη...

Πρωί—πρωί θά πάω στ' άκρογαίλι και θ' άνεμίσω τό μαντήλι μου... Και ό άγέρας που θάρχεται άπ' τη θάλασσα θά σου τό φέρη τό μαντήλι μου στα πόδια σου... Ω ! ναί ! αγάπη μου ό άγέρας θά σου φέρη τό μαντήλι μου στα πόδια σου !...

Τά δάκρυα που χύνεις, ώραίο κορίτσι της αγάπης, έκει μακρούα... τά βλέπω, ναί ! τό βλέπω...

Μά έγώ τό χαίρε τώρα θά σου πώ... Τό τελευταίο χαίρε !...

Και στ' άκρογαίλι που θά πάω τό πρωί και με τόν άνεμο που τά φιλιá μου θά σου στείλω, τό χαίρε πάλι θά σου πώ, τό χαίρε... Τό τελευταίο χαίρε της αγάπης μας !

Έπέθανε... Του Πώλ - Φερ

Η κόρη επέθανε, ή αγάπη μου επέθανε ! Επάνω στις αγάπες της, στα χάδια της, άφησε σήμερα την τελευταία της πνοή...

Την πήγαμε στον τάφο την αγάπη μου, στο χώμα την έθάψανε πρωί-πρωί. Την έάπλωσαν εκεί μονάχη, ολομόναχη κάτω άπ' τά κυπαρίσσια !

Κι' έγώ κοντά στον τάφο εκείνο της αγάπης μου έμεινα άργά τό βράδυ... Κι' έγώ έκει έκλαψα, ώ ! έκλαψα πολύ...

Η κόρη επέθανε ! Η αγάπη επέθανε ! Άς πούμε ακόμα τό στερνοτό μοιρολόγι στη θανά της...

Άς κλάψουμε ακόμα τό χαμόγελο που έχάθη...

Κι' ύστερα άς φύγουμε μακρούα, πολύ μακρούα άπ' τό κόσμο αυτό τόν μάταιο και τόν πλάνο...

Γιατί έκει, σ' άλλες χώρες, σ' άλλους τόπους—σε παραδείσιους τόπους—πάσχει ίσως έλπίδα να ξαναβροήμε την αγάπη εκείνη, την αγάπη που πέθανε για πάντα...

Στη σκιά της Του Πιέρ - Λουί

— Έγώ ειμαι, έγώ ειμαι, αγαπημένη... Πόσον καιρό σ' έθρήνησα, πόσο καιρό σ' έκλαψα !..

Στην έρημη πηγή μεθυσομένος άπ' τό τραγοϋδι των πουλιών του δάσους ήρθα από τη χαρσυχή για να σε συναντήσω...

— Δεν με γνωρίζεις λοιπόν φτωχή ψυχή ;

Ήρθα από τη ζωή που μ' άφρησε, ήρθα κοντά σου για να σε πάρω στα φτερά μου... Έλα ! Πλησίασε φτωχή ψυχή ! Πλησίασε !

Στους άνθισμένους κάμπους κάτω στη ζωή που άφρησε, θά ξαναϊδής και πάλι τούς συνειθισμένους περιπάτους μας, θά ξαναϊδής και πάλι τό γοργόκνητο νερό της έρημης πηγής να τρέξη... Έλα... Πλησίασε ! Μην τρέμεις ! Έγώ ειμαι φτωχή ψυχή. Έγώ, ό αγαπημένος σου !..

